

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

זא תשבת מפי זרעו

ספר זהר לפר מצוה

דרשה מכ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א

בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

חוברת מספר 12

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת
מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

תְּכֵן הָעִינִינִים

- א דְּרָשָׁה לְבַר מַצְוָה
- בואו חֲשִׁבוּנוּ!!! – מה שְׁיְהוּדֵי אֶחָד יְכוּל לְזַכּוֹת עַל יְדֵי לְמוּד הַזְהָר בֵּין בִּימֹות הַחֹל
- ג וּבֵין בְּשֶׁבֶת קֹדֶשׁ
- ד בּוֹאוּ וְהִתְחַבְּרוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זי"ע
- ח הַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אֲנִי

וְכָל מִי דָאֲשֶׁתְּדַל לְקִרָא אֶת הַזְוֵהר הַקְּדוֹשׁ אֲפִילוּ בְּקִרְיָא לְבַד
וּבְגִמְגוּם, הָרִי הוּא כְּהוֹגָה וּמְפָרֵשׁ אֶת הַשֵּׁם, שְׁיֵשׁ כּוֹחַ בּוֹ לַעֲשׂוֹת
נְסִים אֲפִילוּ בְּלֹא יְדִיעָה, וַיִּגַּן עָלָיו בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא [הַגְּהוֹת
הַרְמָ"ז (הַצַּה"ק רַבֵּי מֹשֶׁה וְכוּתָא זִיע"א) דִּף קַע"ח ע"ב].

דְּרָשָׁה לְבַר מִצְוָה^א

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה' - בְּרוּךְ שֶׁהִחִינּוּ וְקִיָּמְנוּ וְהִגִּיעֵנוּ לְזֶמֶן הַזֶּה, לְבַר מִצְוָה שֶׁל הַבְּחֹר הַיָּקָר וְהַחֹשֵׁב יַעֲקֹב לֵב בֶּן ר' שְׁלוֹם הַלְוִי וּוְאָדְרָאוּ שְׁלִיט"א, לְקִיָּם דְּבָרֵי הַזוּהַר"ק (זוהר חֲדָשׁ פְּרָשֶׁת בְּרֵאשִׁית י"א א) שֶׁכָּתַב שֵׁם: אָמַר רַבִּי יִצְחָק חוּבָה עַל הַצְּדִיקִים לְשִׁמוּחַ בְּיוֹם זֶה כִּיּוֹם שֶׁנִּכְנַס בּוֹ לַחֲפָה. וְזֶהוּ הַמְּקוֹר לְדְבָרֵי הַיְלָקוּט חֲדָשׁ (סִימָן כ"ט), וְכֵן נִפְסַק בְּמַגֵּן אַבְרָהָם (סִימָן רכ"ה סק"ד) בְּשֵׁם יְלָקוּט הַנ"ל.

וְכֵן כָּתַב הַזוּהַר עַל רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שֶׁעָשָׂה סְעוּדָה גְּדוּלָה בְּיוֹם שֶׁמָּלְאוּ י"ג שָׁנָה לְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, וְשִׁמַּח מְאֹד וְכִסָּה כָּל הַבַּיִת בְּכֵלִים יָקָרִים, מִפְּנֵי שֶׁבָּאוּתוֹ יוֹם מִקְבַּל נִשְׁמָה חֲדָשָׁה, וְאָז מִקְבַּל שְׁכַל שֶׁל גְּדוּל (וְעֵין קַב הַיִּשְׁר).

עוֹד רָאִינוּ דְּבַר נִפְלָא מְאֹד בְּזוּהַר חֲדָשׁ (י"ב ב), שֶׁכָּבַר מִצוֹת רַבִּי אֶלְעָזָר הֵסֵב אָבִיו רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי יַחַד עִם הַחֲכָמִים שֶׁלְּשָׁה יָמִים.

קִצַּת תְּמוּהָ, הַתְּנָא הָאֱלוּקֵי רַשְׁב"י, בְּעַל הַזוּהַר"ק וְעוֹד, בּוֹדָאִי שֶׁהִיָּה יָכוֹל לְחַדֵּשׁ בְּשִׁלְשָׁה יָמִים דְּבָרִים גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים כִּידוּעַ, וְלָמָּה שָׁהָה שֶׁלְּשָׁה יָמִים בְּעֵשֶׂית סְעוּדַת בַּר מִצְוָה לְבָנוֹ. וְעוֹד קָשָׁה לְהַבִּין דְּבָרֵי הַזוּהַר"ק שֶׁמֵּבִיא בְּשֵׁם רַבִּי יִצְחָק שְׁחוּבָה עַל הַצְּדִיקִים לְשִׁמוּחַ בְּיוֹם זֶה כִּיּוֹם שֶׁנִּכְנַס בּוֹ לַחֲפָה.

(א) לָמָּה הוּא חוּב?

(ב) לָמָּה הַחוּב הוּא דוֹקָא עַל הַצְּדִיקִים לְשִׁמוּחַ?

כִּדָּאִי לְהַבִּין מֵאֲמַר הַזוּהַר"ק שֶׁכָּתַב שְׁחוּבָה עַל הַצְּדִיקִים וְכוּ', אֵיזָה סוּג "חֻבָּה" הוּא, וְאֵם הוּא חוּב, הָאֵם מִן הַתּוֹרָה אוּ מִדְּרַבְּנָן.

^א הערות.

ידוע במצות התורה ישנם ג' סוגים: א) חובה. ב) דברים שהם מצוה לעשותם (שיש מצוה בעשייתן) אבל לא כחובה גמורה. ג) דברים שרשות לעשותם.

בסוג א' דברים שהם משום חובה. מצינו שמצות עשה שהאדם חייב להשתדל ולרדף אחריהן עד שיעשה אותן. כגון מצות עשה של תפלין, לולב, סכה, שופר ועוד. והם נקראים חובה שכל אדם חייב לעשותן. ולא כמו מצות מזוזה ומעקה ועוד, שאין חיוב על האדם לקבע מזוזה, רק אם דר בבית. ואם דר כל ימיו באהל או בספינה, או אינו דר בחוץ לארץ ל' יום במקום אחד. אינו חייב במזוזה. וכן אם אינו דר בבית, רק דר באהל אינו חייב לעשות מעקה.

ומצינו בגמרא פסחים (ק"כ עמוד א') באכילת מצה בפסח, בלילה ראשונה חובה ובשאר הימים רשות. וכמו כן הוא במצות אכילה בסכה, שביום א' הוא חובה, ואחר כך רשות (עי' סכה דף כ"ז עמוד א'). ויש בזה אריכות גדולה בדברי הפוסקים, ואכמ"ל.

ונביא לדגמא פרט אחד, שכתב החנוך (באגרת המחבר בהקדמה), שהמצוות שחייבים בהם כל אדם מישראל מבלי שיתחדש בהם סבה בעולם הם ארבעים ושמונה.

ובספר המצוות להרמב"ם שמביא מצוות הכרחיות שהם מספר ששים. והנה במצוה של שתית ד' כוסות בפסח גם כן מצינו שהוא חוב על כל אחד ואפילו עני מישראל לא יפחתו לו מד' כוסות (ועי' בפרק ערבי פסחים ובשלחן ערוך שם).

ומצינו בירושלמי שתנא אחד לא הניח תפלין מפסח עד עצרת מפני חולי הראש או חולי מעים בגלל ששתה הד' כוסות נהיה חולה ולא הניח תפלין כמו ששה שבועות (עי' מסכתא ב"ק דף כ"א במהר"ן חיות עיי"ש). מזה אנו רואים המסירות נפש בשביל עשית מצוה דאורייתא בשלמות (אף על פי שהיה יכול לצאת בין צמוקים).

ולכאזרה קשה למה כתב השלחן ערוך בפורים חייב אדם לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, ולכאזרה למה חייב כל כך, וראינו אצל כל הצדיקים הקדושים איך שדקדקו כל כך במצוה הזאת בפרסומי ניסא של מצות שתית היין ועוד. וגם כן למה דוקא הצדיקים ועובדי ה' דקדקו על מצוה זאת הלא הוא רק מצוה דרבנן?

אך כלל גדול למדנו עובדי ה' באמת, שבשעה שעוסקים במצוה, אפילו דרבנן, הם מקיימים אותה במסירות נפש, ואינם חושבים אולי לא יוכלו לקיים מצוות אחרות, אלא כי אם המצוה שהיא לפנייהם עתה.

ואפשר לומר שמצינו במסכת פסחים (דף ר' עמוד א') כדתניא שואלין ודורשין בהלכות הפסח קדם הפסח שלשים יום רבן שמעון בן גמליאל אומר שתי שבתות וכו', עין שם.

והיות ופורים הוא בדיוק ל' יום קדם החג, וצריכים ללמד איך לקיים מצות הד' כוסות בפסח, בפרט לאחד שלא למוד בזה, ילמד את העבודה הזאת בפורים שהוא ל' יום קדם החג, וממילא יוכל לקיים המצוה של שמחת החג, כמוכא במשנה ובגמרא סכה (מ"ח עמוד א') שחייב אדם בהלל ובשמחה ובכבוד יום טוב האחרון של חג פסחא כל ימות החג.

מצינו שהאריז"ל לא זכה לכל ההתגלות, רק מפני שעשה כל מצוה בשמחה.

ועין סדורו של שבת שרש החמישי ענף ב' ד"ה ושמעתי בשם הרה"ק... שהביא בשם רבי לוי יצחק מברדיטשוב זצ"ל, שאלה איך:

וכתב שם שרבי לוי יצחק זי"ע שאל איך כתוב במגלת אסתר ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב, מאין בא לו זאת הבחינה של שמחה שהוא בחינת הקדשה, [כלומר שהשמחה האמתית בא רק מהקדשה], ותרץ שעל ידי שאכל סעודת אסתר המלכה שהיתה צדיקת נדבקו בו חיות ניצוצי הקדשה אשר במאכל הצדיקת אסתר המלכה, ומזה נצצה בו והופיע בתוכו בחינת הקדשה ויצא שמח (עין שם). רואים מדבריו הקדושים שעל ידי אכילת סעודת מצוה בכשרות זוכים לשמחה של קדשה, ואפילו רשע כמו המן התנוצץ בו שמחה, רק שהפסיד בגדל רשעותו, וראינו הנהגת צדיקים שאכלו שיורי מצוה של תלמידי חכמים [מוכא בשלה"ק שהוא תקון הברית], אם כן עתה שזוהי ונדאי סעודת מצוה, על כלנו תשרה שמחה עליונה המביאה לרוח הקודש, וכמו שמצינו אצל האריז"ל שזכה לכל ההשגות על ידי שעשה כל מצוה בשמחה, וכן מוכא בחז"ל שיונה הנביא קבל נבואה מפני שמחת בית השואבה.

בואו חשבון!!! - מה שיהודי אחד יכול לזכות על ידי למוד הזהר בין בימות החול ובין בשבת קדש

רבתינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החול, כלשון הזהר הקדוש (סוף פרשת

"שלה-לך" - זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

מְרַנָּא הַרִי"ח הטוב בספרו "בן איש חי" (פרשת שמות שנה שניה) כתב וזה לשונו: כתבו המקבלים ז"ל, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכל"ק. ובאורו: על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלה שנים, שנאמר כי אלה שנים בעיניך פיום אתמול וגו' - ושבת קודש היא מעין עולם הבא - זאת אומרת, פיומו של הקב"ה. אם בן בשבת קודש הכל בערך של יומו של השני"ת ויתעלה, אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אלה ידות, לערך ימי החול (מצא חן במדבר).

בואו והתחברו לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע

רבינו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה של למוד שבועים וחמש שנה בימות החל"ו^א. ופסק הגה"ק הכף החיים (קנ"ה סק"ב), דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב ודגלו עלי אהבה ופרשו חז"ל ודלוגו עלי אהבה, עפ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הכסא מלך" דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכף החיים (סימן קנ"ה סק"ב), וז"ל: "הכסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שפן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

הערות 10.

[ב] הערה מאת רש"ר: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כחציר וכתבו אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת "ויצא" ברעיא מהימנא (דף עה:) "ווי לאינון דאכלין תבן באורייתא ולא ידעין דסתרי דאורייתא". ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמת תורת הקבלה.

גם בתקנון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם אךך גלותא כי הם מעפכים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

העולה מדברי רבותינו הכסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלף, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י - "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרייח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברייח (עיי"ש), על כן כאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל לימוד זוהר הקדוש שעה בשבת שווה מאה מליון שנה תורה!!!! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא כ"ח ה".

כתב הפך החיים (סי' קנ"ה סק"ב): מצוה פרייה ורבייה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד ואמרו חז"ל ודלא מוסיף יסף, וצריך שיחדש בכל יום מה שלא חדש מקדמת דנא, ובהו יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זי"ע (חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדוניו יתן לו), וז"ל: כי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים פנים וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים בנות, עכ"ל. ויוצא לפי דבריהם הקדושים דכדי לצאת ידי חובת פרייה ורבייה בתורה חייב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר ומי יאמר זכיתי ויצאתי ידי חובתי.

הערות.

[ג] כתב קב הישר (פרק ל"ה) דביום היארצייט של אביו או אמו, וכן גם של קמיו וחסותו, לא די בקדיש ותענית שמועיל להיצל ממקצת הדין, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לקמיו וחסותו, (עיי"ש).

ובזוהר הקדושו (פרשת שלח לה דף קע"ג ע"א) כתוב, **שפל יהודי חיב לחדש**
חדושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חדשה, ואם
לא חדשה נמצאת בבושה גדולה.

וכתב בספר זוהר חי, דכל אחד חיב לחדש בתורה בשבת כפי יכולתו
בכל חלקי פרד"ס התורה ובדרשות חז"ל, ובשור"ת תורה לשמה
 (לרבנו יוסף חיים - או"ח סימן צ"ח) כתב: **כי מי שחדש איזה חדוש בתורה במשך**
השבוע וכתבם לא יוציא אותו בפה עד שבת, ואז נחשב שחדשו בשבת.

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערך חדוש) כתב: **רק שיעמל**
בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהיינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך
ובש"ס או לפרש פרושים בפרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואח"כ כתב: וגם
לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים
עכ"ל. הראת לרעת דהלומד זוה"ק יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל
הפרד"ס, וזהו בנודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובזוהר הקדוש

ס. הערות 10

[ד] בזוהר (פרשת שלח לה דף קע"ג עמוד ב'): **בין דסלקין בלהו נשמתי דשארן עלייהו**
דישראל. סלקי וקיימין בדיקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריה הוא שאיל לכלהו,
מאי חדושה הנה לכו בההוא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושה דאורייתא
אמרת קמיה. בפה חדנה עביד קדשא בריה הוא, כגיש לפמליא דיליה, ואמר, שמעו
חדושה דאורייתא, דאמרת נשמתא דא דפלוני, וכלהו מוקמי ההיא מלה בתרי
מתיבתי. אינון לתתא, וקודשא בריה הוא לעילא, חתים לההיא מלה. - [ביאור: בין
שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות בדמות לפני המלך הקדוש,
והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש הנה לכם באותו עולם בתורה? אשרי
מי שאומר לפניו חדוש על התורה. בפה חדנה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס פמליה
שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאמרת נשמתי פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר
בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר].

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מליו
 חדתיו, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחיית הקדוש מתרבין
 בגדפיו, ומתלבשו בגדפיו. וכד שאיל לון קדשא בריה הוא, ולא תבין ושתקו, כדון
 חיות הקדוש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמה דאתא אמר (איוב לב) כי
 עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם. - **[ביאור: בא וראה, כשדבר**
מתחדש בתורה ונשמה שיוצרת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה
למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיית הקדוש מתרבים בכנפים
ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות
הקדוש מה כתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמו שנאמר (איוב לב) כי עמדו
לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם]. (ענין שם באורה ודבר קע"ד ע"ב). (וענין
 ב"סידורו של שבת" ערך החמישי ענף ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת נתנה תורה, אף אור התורה
 ודיון דאורייתא צריה אדם לחדש ביום השבת (ענין שם).

בְּהַקְדָּמָהוּ (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א) כתב, דכמה צריך ליהדר שיהא תורתו תורת אמת ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שווה שנה כדברי הפסא מלך ובשבת עולה לערך אלף שנה כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמחה למליון שנה כדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה כדאייתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחו¹, וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים,

ס. הערות

[ה] כתוב ב**הקדמת הזוהר** (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א). בראשית רבי שמעון פתח (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא ימא ולילא, בגין דקדשא בריה הוא ציית לקלהו דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על דא דהוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא חדא. - [ביאור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש-ברוך-הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועי' שם באורח).

(ובדמשו) ועל דא כתיב, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא. העון דא דכורא. וכעבות העגלה חטאה. מאן חטאה, דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משיך ההוא דאקרי עון באנו חבלי השוא. ולבתר כעבות העגלה חטאה, לההיא נוקבא דאקרי חטאה, דתמון אתתקפת למיהו טס לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) כי רבים חללים הפילה, מאן הפילה, דא ההיא חטאה דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשזבו. - [ביאור: ועל זה כתוב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא. העון זה הזכר. וכעבות העגלה חטאה, מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותו שנקרא עון באותם חבלי השוא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה להיות טסה להרג בני אדם. ועל זה (משלי ז) כי רבים חללים הפילה. מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד החכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

אמר רבי שמעון לחבריא במטותא מנייכו דלא תפקון מפומייכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא רברבא כדקא יאות, בגין דלא תהווון גרמין לההוא חטאה לקטלא אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו כלהו ואמרו רחמנא לשזבו, רחמנא לשזבו. - [ביאור: אמר רבי שמעון לחברים, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיהם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול פראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

[ו] כתב **החפץ חיים** בספר **צפית לישועה** - (פרק א'): וידוע דאייתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטררה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקיים בנו בעוה"ר וסר מרע משתולל על הבריות, (פרש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ויראי ה' ומאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים פשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עני

[כַּכְתוּב בַּסְפָּרִים הַקְדוּשִׁים] וְאִתָּא בִּילְקוּט שְׁמֵעוּנִי (קְהֵלֶת פָּרָק ב - רְמֵז תַּחֲסוּס) :
אָמַר רַבִּי חֲנִינָא בַר פָּפָא תוֹרָה שְׁלֵמַדְתִּי בָאָף נִתְקַיְימָה לִי. בּוֹאוּ וּרְאוּ :
שְׁעָה אַחַת לִימוּד זוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ שׁוּוּה מֵאָה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה,
וְעוֹד, נִחְשָׁב כְּמוֹ שְׁמַחְדָּשִׁים חֲדוּשִׁים בְּתוֹרָה, וּבְכַךְ כָּל אֶחָד יִמְצָא תִיקוּן
וְנַחַת לְנַשְׁמָתוֹ.

הַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אָנִי

הַגָּע בְּעֶצְמָךְ : 10,000 אַבְרָכִים שְׁלֹמֵדִים 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם, יֵשׁ לָנוּ מְלִיּוֹן
שָׁנָה תוֹרָה, וְכֹאשֶׁר יְהוּדֵי פָּשׁוּט אוֹ אֲפִילוּ יֶלֶד קָטָן שְׁלֹמֵד רַק
שְׁעָה אַחַת בְּשַׁבַּת זוֹהַר הַקְדוּשׁ, גַּם כֵּן שׁוּוּה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה. וְאִם קָשָׁה
לָךְ לְלַמּוֹד אֲזַ זְכִיתָ לְמֵאָה מְלִיּוֹן שָׁנָה, [כְּמוֹ 10,000 אַבְרָכִים שְׁלֹמֵדִים
10 שְׁעוֹת בְּיוֹם בְּמִשְׁךְ מֵאָה יָמִים¹⁰¹] וְכֵךְ יְקוּיִים בְּנוֹ דְבָרֵי הַנְּבִיא יוֹאֵל (ד')
"הַחֲלֵשׁ יֹאמֵר גְּבוּר אָנִי" וְכֵל יְהוּדֵי יְכוּל לְזִכּוֹת לְזֶה וּלְהַבִּיא אֶת
הַמְּשִׁיחַ בְּרַחֲמִים.

וּבֵאֲרָנוּ מְהִסְפָּרִים הַקְדוּשִׁים שְׁלַמּוֹד הַזֹּהַר"ק בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ שׁוּוּה מֵאָה
מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה (רְאֵה עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה). וּבּוֹדָאֵי כָּל הַמְּשַׁתְּתָפִים
בְּשִׁמְחָה זֶה יִזְכּוּ לְלַמּוֹד זוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּשַׁבַּת בְּשִׁמְחָה, וּבְכַךְ יִזְכּוּ לְנַשְׁמָה
יְתֵרָה וְיִטְעֲמוּ טַעַם עֲנֵג שַׁבַּת אֲמִתִּי.

וְכַתֵּב בְּסִידוּרוֹ שֶׁל שַׁבַּת (שְׁרַשׁ חֲמִישִׁי עֲנַף ג' אוֹת ו'), מִי שֶׁזָּכָהוּ ה' לְשִׁאֲרֵי
בְּחִינּוֹת הַחַיּוֹת שֶׁהֵם חֶלֶק הַרוּחַ וְהַנְּשִׁמָּה, וּבַהוֹפִיעַ עֲלֵיהֶם אוֹר
הַשַּׁבַּת וְיִרְגִישׁ גַּם בְּרַכָּה בְּנַשְׁמָתוֹ בְּגִדְל הַשִּׁמְחָה הַנַּעֲשֶׂה בְּיוֹם הַזֶּה, אֲזַ
יִתְלַהֵב וְיִחַשֵּׁק לְבוֹ, וְיִתְאַוָּה מְאֹד לְתוֹרָה הַמְּשַׁמַּחַת לֵב, וְלִרְזִין דְּאוּרִיתָא
אֲשֶׁר כָּל מַחְמַדֵי עוֹלָם לֹא יִשׁוּוּ לָמִי שֶׁזָּכָה לְטַעַם בְּנַפְשׁוֹ שִׁמְחָה זֶה, עַד
כֶּאֱזַן לְשׁוֹנוֹ. וּבּוֹדָאֵי מִי שֶׁיִּלְמַד זֹה"ק בְּשִׁמְחָה יִזְכֶּה לְהַבְּטִחָתוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק
הַקְדוּשׁ הַזֶּה.

∞ הַעֲרוֹת ∞

וְדוּחֵק כָּל יְמֵיהֶם, וּמִשְׁאֲרִית עֲמָלָם יִפְרִישׁוּ שִׁכְר לְמַלְמָדִים וּמּוֹרִים שֶׁיִּחְזְקוּ בְּנִיחָם
בְּתוֹרַת ה'. וְאִינֵם מְהַגְרִים מְמַקְוֵמָם לְמִרוֹת עוֹנִים וְדוּחֵקָם לְמַקּוּמוֹת הַרְחוּקִים
שֶׁהַפְּרִנְסָה מְצוּיָה יוֹתֵר בְּשִׁבִיל חֲנוּף בְּנִיחָם לְתוֹרָה וְיִרְאָה, בּוֹדָאֵי נוֹכַל לומר דְּנִחְשָׁב זֶה
תְּשׁוּבָה לַח' בְּכָל לֵב וְנִפְשׁ.

[ז] וְאֲפֶשֶׁר לְהַמְלִיץ עַל זֶה אֶת דְּבָרֵי חַז"ל הַקְדוּשִׁים עַל הַפְּסוּק: מֵה ה' אֶלְקֵיךָ שׁוֹאֵל
מִעַמְּךָ כִּי אִם לִירְאָה... אֵל תִּקְרֵי מֵה אֶלָּא מֵאָה. שֶׁבְּלַמּוֹד שְׁעָה אַחַת זֹה"ק בְּשַׁבַּת
יִחְשָׁב לָךְ לְמֵאָה יָמִים שֶׁל לִימוּד תוֹרָה שֶׁל עֲשָׂרַת אֲלָפִים אַבְרָכִים הַלּוּמְדִים עֲשָׂר
שְׁעוֹת בְּיוֹם, וּבְכַךְ גַּם תִּזְכֶּה לִירְאָת שְׁמֵים טְהוֹרָה.

וממילא אפשר להבין למה שהה רבי שמעון בר יוחאי זיע"א זמן של ג' ימים בשמחה הזאת, כדי להטביע בבר מצוה גודל כח השמחה של מצוה.

מזה מובן למה דוקא חובה הוא על הצדיקים, מפני שמחה הוא אחד מהדברים שאי אפשר לומר לאדם תהיה בשמחה, וזה יכולים רק לומר לאחד שיודע ומרגיש בפעל ממש השמחה הגדולה הלזה שזוכים אחר זמן של עשר שנים שעסק עם בנו וקים המצוה של ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם וכו' (כמבאר בקדושין ל' עמוד א'), והכין את בנו כל ימי נעוריו שיוכל לקיים המצוות כהלכתן, וכל ימיו חפה על זה שיוכל להכניסו לעל המצוות, ועכשו שזכה לזה אין לה שמחה גדולה מזו, שנותנים למקום שבח והודאה שזכה הבן להיות בר מצוה וגדול המצוה ועשה, ושזכה האב לגדלו עד עתה ולהכניסו בבית התורה. ועל פן המצוה והשמחה אין לה שעור.

וגם דעל ידי סעודת הצדיקים דוקא [כמו שמצינו באסתר המלכה] זוכים לשמחה אמיתית.

ישנם שש מצות עשה שחובתן תמידית ולא תפסק המצוה מעל האדם אפילו רגע כל ימיו, ואלו הן: להאמין בה', ליחדו, לאהבה אותו וליראה אותו, לא להאמין באל זר, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם.

ועקר מצות אלו הם במצות עשה של קריאת שמע שעקר מצותן צריך להיות כשהתפלין מנחים עליו, כמבאר בשלחן ערוך ובפוסקים.

ואיתא בספרי יראים דיכון בקריאת שמע שמקבל עליו על אלקותו יתברך שמו על זרעו וזרע זרעו עד עולם, להורותם דרך ה' וזה סגולה גדולה שיהיו בניו יראי ה'.

באמת למה הסב רשב"י עם החכמים ג' ימים, אמנם באמת צריך להיות בשמחה מפני שזכה שהבן שלו נכנס לעל המצוות, אבל איזה שמחה יש לחכמים אחרים שצריכים גם פן ליסב עמו ביחד ולשמוח ג' ימים?

ואפשר לפרש באפן אחר, דהנה ידוע דכל ישראל ערבים זה לזה, ועל כל אחד מישראל יש חיוב לראות שכל אחד מישראל יקיים כל המצוות. ובפרט מצוה של תפלין. מובא בבאור הלכה למשנה ברורה (סימן ל"ז סעיף ג'), שאם בן הבר מצוה הוא עני רח"ל, אז כל ישראל חייבים

לקנות לו תפלין מטעם ערבות. ואם אחד לא השתדל לקנות לו תפלין, נחשב לו כמו שהוא לבד לא הניח תפלין. וידוע דאם אחד הלוח מאחד חמשה אלפים דולר, ויש לו שני ערבים על זה. אם הלוח לא שלם אז הערב צריך לשלם. וכן הוא בכל מצות התורה שכל אחד ערב בעד כל אחד מישראל, ואם יש עוד ערב על הסכום הזה החוב מתחלק לפי הערבים. ולכן אפשר להבין השמחה של החכמים שלקחו חלק בשמחת הבר מצוה, כי כל אחד הרגיש שבא עוד ערב שיקח חלק מהערבות שהוא חיב. [וכמו שאמר החידושי הרי"ם זי"ע"א]

ולפי זה אפשר לפרש שהשמחה שלהם היתה על שהרגישו גודל שמחת השם ותברך כשעוד יהודי משתתף בערבות, ובפרט בן של אותו צדיק הרשב"י זי"ע, לכן שמחו אתו ביחד ג' ימים.

עוד אפשר לפרש, דהנה איתא במשנה, על ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים, ובג' ימים אלו עשו לכל יום שמחה על אחד מג' עמודי עולם. יום הראשון ה'ה על התורה ולמדו סתרי תורה בעניני מצות תפלין כמבאר בזה"ק וכו'. יום ב' ה'ה בחינת עבודה - עבדו את ה' בשמחה, וביום ג' ה'ה בחינת גמילות חסדים שרשב"י ה'ה עומד ומשמש לכל אחד ומחלק אכילה ושתיה כמו שעשה משה רבנו עליו השלום ואברהם אבינו שה'ה מרבה בחסד, ובפרט לחנך את חתן הבר מצוה בג' עמודי עולם אלו.

וכמבאר בספר הברית (חלק ב' מ' י"ב פרק ח') שהכנסת אורחים גדולה היא מאד בעיני ד', ולא די שאין קץ לשכר מצוה זו בעולם הבא, אלא אף גם זאת כל הצלחה בעולם הזה רגיל לבוא על ידי מצוה זו, ולא נתבשר אברהם אבינו עליו השלום על בנים אלא על ידי מצוה זו, ולא נצל לוט מתוך מהפכת סדום אלא על ידי מצות הכנסת אורחים, ולא זכתה השונמית להוליד בן אלא על ידי מצוה זו, ומצוה זו אדם אכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קימת לעולם הבא, ואין אליהו הנביא זכור לטוב רגיל לבוא לברך את האדם בהצלחת עולם הזה בעשר ובכבוד ובנכסים אלא על ידי מצוה זו, עין שם.

ולכן ה'ה צריך לזה ג' ימים, שג' דברים אלו הם קיום העולם. ורק צדיקים גדולים וקדושים זוכים לג' דברים אלו.

מזל טוב מזל טוב לסבים והסבתות והאבא והאמא ולכל המשפחה. ברכה מיחדת לזה שהסבא זכה וזוכה ללמד עם בחור הבר מצוה כמה פעמים בשבוע זוהר הקדוש. ה' תברך יעזר שירו מננו ומכל

הילדים הרבה אידיש נחת, ויזכו לגדלו לתורה ולחפה ולמעשים טובים.
מתוך בריאות אשר ועשר. ומשמחה זו ישפע השמחה האמתית של
הגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

הק היומי
בוהר הקדוש
בשפת לשון הקודש

9
שעות

mp3
לצפיה: YouTube
ב"אריה ברדה"

50
מח
תרומה לרשב"י

מפי הרב: אריה ברדה
עם קריינות רדיופנית

-מסכת שבת ב'-

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי
האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

מפיק: תפוז הדיבור
מנכ"ל: אריה ברדה

כל הזכויות שמורות. אין להתק. ניתן להשיג את הדיסק: בטל. 054-4577956 או באתר: www.anyebarda.co.il

תפוז
הזוהר
העולמי

יהודים חושו והינצלו

הוֹי כִּי גָדוֹל הַיּוֹם הַהוּא מֵאִין כְּמֵהוּ
וְעַתְּ צָרָה הִיא לִי־עֵקֶב וּמִמָּוָה יוֹשִׁעַ
(ירמיה פרק ל"ז)

האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום?
מהקרינות?
האם הנך יודע מה יסוכך עליך?

האם שמעת היכן ניתן להשיג בימינו
תיבת נח כדי להינצל?

הזמן אוזל אל
תתמהמה!